U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. M. S. S.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. 29 Az 16/2006,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Bohdany Novákové **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2006, č. j. OAM-1676/VL-07-ZA04-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 20. 7. 2006.

Stěžovatel napadl tento rozsudek kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost vyplývající z nedostatku důvodů rozhodnutí. Nezákonnost spatřuje v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se žalobními body uvedenými v žalobě. Žalovaný si totiž dle jeho názoru neobstaral veškeré relevantní informace ze země jeho původu, a sice z doby před jeho vycestováním (tedy před rokem 1991), a hodnotil pouze aktuální situaci. Stěžovatel tvrdí, že byl ve své vlasti pronásledován z důvodu politického přesvědčení. Dodává, že konstatování správního orgánu i soudu, že požádal o azyl pouze z důvodu legalizace svého pobytu, je irelevantní, neboť by jinak byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Krajský soud se také nedostatečně vyjádřil k jeho tvrzení, že je u něj dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu vzhledem k tomu, že v jeho zemi panuje špatná bezpečnostní situace, ohrožovány jsou životy zejména občanů s politickou minulostí. Stěžovatel je navíc tzv. nenavratitelnou osobou, protože mu zastupitelský úřad Pákistánu odmítá z politických důvodů poskytnout

jakoukoliv ochranu. V závěru stěžovatel upozorňuje, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť by měl Nejvyšší správní soud vyložit, jaký má na rozhodování o udělení azylu vliv skutečnost, že domovský stát odmítá poskytnout stěžovateli jakoukoliv asistenci. Meritorně by mělo být rozhodnuto také o tom, jak aktuální a relevantní by měly být informace o zemích původu v případech stěžovatelů, kteří v ČR žijí již delší dobu a až po několika letech žádají o udělení politického azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel nejprve namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se žalobními body uvedenými v žalobě a že si neobstaral patřičné informace o zemi jeho původu, tedy z doby před jeho odchodem z Pákistánu. Touto námitkou ovšem stěžovatel nepokládá otázku, jež by dosud nebyla judikatorně vyřešena, neboť k náležitostem žaloby se zdejší soud již dostatečně vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 6 Azs 22/2004, kde konstatoval: *„Předpokladem zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je uplatnění vady správního řízení v řízení před krajským soudem ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál.“* Nejvyšší správní soud se již dostatečně zabýval také povinností tvrzení, jež leží na stěžovateli, který sám musí navrhnout konkrétní důkazy a podklady významné pro rozhodování soudu: *„Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004). Také v dalším rozsudku ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005 zdejší soud vyložil, že: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*

Stěžovatel ve své žalobě naopak pouze namítá porušení několika ustanovení tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném

ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“), a zákona o azylu, obecně odkazuje na spisový materiál a toliko opakuje, že pronásledování, kterému byl ve své zemi vystaven, mělo příčinu v jeho zaměstnání v ochrance premiéra v době převratu (v 70. letech minulého století), aniž by svá tvrzení podložil konkrétnějšími skutkovými důvody. Skutečnost, že se na něj vztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu, také ničím nedokládá.

Ke stěžovatelově námitce, že je tzv. nenavratitelnou osobou, neboť mu zastupitelský úřad Pákistánu odmítá poskytnout ochranu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento důvod stěžovatel uplatňuje až před zdejším soudem, kterému ovšem nepřísluší jej přezkoumávat, a to s ohledem na právní názor obsažený v jeho rozsudku ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005 (publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS): *„Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Bohdana Nováková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci, a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu